

Repülő

(a békéssámsoni repülőszerencsétlenség emlékére)

Ezerkilencszáz-
hatvanhárom,
rohasztó hőség,
a fűben lábnyom,
madár az ágon
riadtan figyel,
érkezik egy jel.

*Rajta, barátom,
nézz föl az égre,
lélegezz mélyet!
Egyszer csak vége.*

Izzik az ég, még
csönd ül a tájra,
van, aki érzi,
hírt ad az álma,
van, aki látja,
mi következik;
senki sem segít.

*Gyerünk, kedvesem,
bámuld az eget,
káromkodj, őrvöngj!
Tedd, amíg lehet.*

S.O.S., hívja
Aradot a gép,
leszállna, közben,
nem teheti még,
az egyik szárny ég,
hosszú perc óta
küzd a pilóta.

*Szerelmes fiam,
kémeled az eget,
de vigyázz, túl nagy
vágyad eltemet.*

Repülő okád
füstöt, nyöszörög,
Sámson kék egén
hulló üstökös,
a perc fönn örök,

s lenn tehetetlen
csönd a szivekben.

*Eszünkbe jut-e
Ikarosz sorsa,
ki nem ügyelt a
féltnve intő szóra?*

Utolsó percek,
rémület, pánik,
a tengerre már
senki se vágyik,
s megtenne bármit,
csak egyszer élve
még földet érne.

*Fiam, nem tudod
végső órádat.
Sorsunk titkára
nincs magyarázat.*

Utolsó percek,
feszült, sűrű csönd,
ki kitől tudott,
attól elköszönt,
egy alkatrész dönt.
A remény legyint:
rossz álmom ez mind.

*Vigyázó szemünk
vessük az égre,
gondoljuk újra:
meddig, s mi végre...*

Széthull az idő,
nincs több előre,
darabok vágnak
a répföldbe,
tarolva, ölvé,
sebeket metszve,
mint kés a testbe.

*Felettünk az ég,
mely mindent kibír.
Alattunk a föld:
nyíló, pusztasír.*

2008. október 28.